

Olv.: Ter 2,7-9, 3,1-7a – Róm 5,12-19 – Mt 4,1-11

Jézus bűjtje és megkísértése

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTBESZÉDE

KEDVES TESTVÉREK!

Isten nem hagyja magára az embert. Mindeneket megelőző szeretettel szeret bennünket az Isten. Rajtunk múlik, hogy élünk-e ezzel a lehetőséggel, vagy sem. Isten senkire nem erőlteti rá önmagát, a szeretetét, de felkínálja és boldog az az ember, aki élni tud ezzel a szeretettel. Legalább is én úgy gondolom. Talán még azt is mondhatom, hogy tudom.

Elkezdődött ez a húsvétra előkészítő időszak, a bűnbánattartás ideje azért, hogy az embernek lehetősége legyen arra, hogy fölülvizsgálja az életét és eldöntse, él-e ezzel az Isten által fölkinált lehetőséggel. Akkor is meghirdetjük ezt a lehetőséget, ha igaz az, amit a szentmise bevezetőjében mondtam, az emberek manapság mintha Isten nélkül terveznék az életüket. Talán a halálukat is, bár a halálát nem szokta tervezni az ember. Legfeljebb az rászakad az emberre, aztán vagy Istennel hal meg, vagy Isten nélkül. Láttam istenes embereket meghalni és Isten nélkül élő embereket meghalni. Mindenkinek azt kívánom, hogy teremtsen meg a maga számára azt a lehetőséget, hogy halála óráján vele legyen az Isten. Kegyetlen azoknak a halála, akik ezt a vigaszt nem tapasztalhatják meg.

Ez az időszak, ahogy mondtam, húsvétra készít elő bennünket. Vizsgáljuk magunkat, gyakorlatozunk, hogy valamit megsejtsünk ebből az isteni Szeretetből, amelyet eljátszottunk. Ez az isteni Szeretet egyszerűen azt jelenti, hogy Isten és ember egymással összetartozott és mindig is összetartozik, ha Isten felől nézzük. Most ebben az időszakban újra és újra szólítgatnak bennünket, hogy térjünk vissza.

*Éljünk Istennel bensőséges kapcsolatban.
Azt várjuk valóban az Istentől, amit az Isten nekünk adni akar.*

A messiásvárás népies változata egy nagy hatalommal érkező, hírneves és gazdag Messiást várt. Olyan valakit, Aki megoldja az életük mindennapi problémáit. Talán még ebben a várakozásban az is benne volt, hogy az ő közreműködésük nélkül. Az ember szívesen veszi a sült galambot. De a Messiás másképpen jött el Isten elhatározásából.

*A Messiás az emberért szenvedni akart.
Megmutatni, hogy mi módon kerülhet ki az ember abból az ördögi körből,
amelyben egyszerűen nincs tere a szeretetnek.*

Amelyben az ember csak magával foglalkozik, se Istennel, se az emberrel nem. Tudomásul kell vennünk, hogy az Isten úgy gondolta el, hogy Jézus Krisztus a Megmentő, a Megváltó azt a fajta életideált mutassa meg nekünk, amely úton visszakérülhetünk az Istenhez úgy, hogy mi is tesszük azt, ami tőlünk telik. Nagyon egyszerű igazából, amit tennie kell az embernek.

Hamvazószerdán pontosan erről beszéltem,

egyszerűen be kell látni, hogy tévedünk.

Be kell látni, hogy bűnt követünk el.

Be kell látni, hogy az ember csak úgy tud megszabadulni önös, önző önmagától, vagyis a bűneitől, ha ezeket megbánja és kéri az Isten bocsánatát.

Ennyi!

Ki a jó ember, meg ki a nem jó ember? Milyen szívesen állapítanánk meg és meg is állapítjuk néha felelőtlenül, hogy ő jó, ő meg rossz. Legyünk óvatosak! Mindenki rossz, mert mindenki vétkezik. De jó ember az lesz, aki belátja, hogy nem tökéletes. Belátja a bűnét. Tud bocsánatot kérni az Istentől, - “ Uram bocsáss “ - egymástól is, a másik embertől is, akit megbántott és Isten segítségével igyekszik új életet élni.

Éppen a fiataloknak beszéltem erről az elmúlt hét napjaiban, hogy igazából csak a jó emberrel szabad szövetkezni. Veszélyes azzal az emberrel szövetkezni, - akár házasságot kötni, mert ez a legszorosabb szövetség -

aki nem hajlandó önmagába nézni,

aki nem tud beismerni,

aki nem tud bűnbánatot tartani,

aki nem tud bocsánatot kérni,

aki nem tud újrakezdeni.

Ebből a szempontból is rendkívül fontos ez a kérdés.

Tehát ezen a mai vasárnapon a Testvéreknek ezt a lehetőséget kínálja föl az egyház, az újrakezdés lehetőséget a bűnbánat révén.

Ez a *három fajta kísértés* pedig, - amit itt hallottunk, - abból a szempontból figyelmeztetés a számunkra, mert *nagy kísértése* az embernek, hogy azt gondolja, hogy elő tudja teremteni magának a mindennapi kenyeret. Sajnos nem. Legalább is nem mindenki. De még az is veszélyben van, akinek ez sikerül, mert az a kísértés kerülgeti az ilyen embert, hogy úgy gondolja, hogy ezt ő maga tudja biztosítani a maga számára és ez elég is.

*Mindig megéhezik az, akinek ez elég, mert
nem csak kenyérrel él az ember, hanem Isten Igéjével is!*

Nagy kísértése az embernek az, hogy hírnévre jusson. De a kísértés pontosan abban van, - ha Jézus megkísértésére gondolok, - hogy megtartja magának ezt a lehetőséget.

*Aki a lehetőségeket magának megtartja,
az megöli a szeretetet!*

Nagy kísértés az, ha az ember úgy gondolja, hogy a pénz megoldja az élete kérdéseit. Bizony az ember belekerülhet egy olyan körbe, amikor *már csak a pénzt önmagáért szereti*. Valahol ezek a kísértések a mi világunkban ijesztőek. Talán nagyobbak mint máskor voltak, mert többen jutottak hatalomhoz, a hatalom különböző fokozataihoz és azt gondolják, akinek a kezében hatalom van, az mindent tehet. Vigyázat, ez előbb-utóbb kevésnek

bizonyul. Nagy kísértése a világunknak, hogy aki fölemelkedett azt gondolja, most már ő mindent megtehet. *Isten csak az alázatosak mellé áll oda.* Vigyázzanak azok, akik fölemelkedtek, mert ezt a helyet csak az alázatosak tudják birtokolni Isten szándéka szerint. A többiek visszaélnek vele. Talán a legijesztőbb szerintem a mi világunkban a pénznek az önmagáért való imádata. Ma, amikor a világgazdaság kérdéseivel szakemberek is foglalkoznak, - amely világgazdaságot a globalizáció határozza meg, aminek az ideológiája a neoliberalizmus, - eljutott oda ez a gazdaságpolitika, hogy a pénzt csak gyűjtik és a pénzzel a hatalmasok tőzsdéznek.

*Nem arra használják a pénzt, amire való, hogy
forogjon legalább és mások is ebből valamilyen szinten részesüljenek.*

Testvérek!

Minden arra szólít föl bennünket, hogy elgondolkozzunk ezeken a kérdéseken most a harmadik évezred elején. Talán egy sajátos dologra hívnám fel a Testvérek figyelmét. Az a gyanúm,

hogy az éhség kísértésének vagyunk az áldozatai.

Talán furcsa ez a megfogalmazás. Mire gondolok? Az életkedvre, *hogy állunk az életkedvvel?* Egyre inkább azt tapasztalja az ember, - találkozáskor emberekkel, körülnézve, - hogy panaszkodnak az emberek, mintha elveszítették volna az életkedvüket. Nem csodálkozom rajta, mert az életkedv kegyelmi ajándéka az Istennek. Ez nem úgy van, hogy magunkban ezt kicsíholhatjuk.

*Ez az ajándékba kapott élethez társuló kegyelmi ajándéka az Istennek,
hogy kedvünk telik az életben.
Ehhez tartozik mindenképpen az ember éhsége.*

Az éhség, ami természetes igény, vagy természetes folyamat és azért támad föl az emberben, hogy energiát gyűjtsön. Csakhogy a kérdés az, *hogy vajjon az éhség ez mindig az életet szolgálja?* Sajátos kérdés ez, hiszen akkor, amikor az éhség elhatalmasodik, akkor az ember túltáplált lesz. Akkor az ember falánkká válik és ez a szó eredeti értelmében is igaz és átvitt értelemben is igaz. Én most mind a kettőre gondolok. A szó eredeti értelmében minden okunk meg van arra, hogy böjtöljünk legalább mi itt ebben a régióban. De azt hiszem, hogy a falánkságunk egy egészen életellenes helyzetet teremt a világban nap mint nap, mert akkor amikor az éhség nem az életet szolgálja, akkor ez azt jelenti, hogy fölfordul a világ rendje.

Akkor, amikor valaki habzsol, akkor a hatalmat akarja.
Akkor, amikor az ember habzsol, akkor a rangot akarja.
Amikor az ember habzsol, akkor a javakat akarja.

A kérdés az, hogy ezeknek a halmozása az életet szolgálja-e? Nem kellene-e esetleg megbarátkoznunk azzal a gondolattal, hogy *hozzászokjunk az éhséghez is, hogy le tudjunk ezekről mondani?*

Fedezzük fel a világ szépségét is, az élet szépségét is, és egymást is.

Legyen arra is időnk meg igényünk, hogy ne csak ezt az éhségünket akarjuk mérhetetlen módon kielégíteni, hanem csodálkozzunk rá az életünkre.

Mekkora ajándék, hogy megszülettünk!

Nagyon kérjük az Isten kegyelmét, hogy valamiképpen a rend helyreálljon a gondolkodásunkban. Amikor állandóan mindent az határoz meg, hogy nekem mi a hasznos és mi nem hasznos, mi szolgálja az érdekemet és mi nem, akkor ez azzal jár, hogy

az ember nem tud a MINDENHATÓ előtt hálálkodni az életéért.

Erre már nem marad igénye. Ha az ember rádöbben arra, hogy minden ajándék, akkor talán valamit tud tenni az “ újra egyensúly “ érdekében. Pontosan azért, hogy ne abban lássuk az életünk értelmét, hogy habzsoljuk az életet, hogy azt gondoljuk, hogy mindent megold a hatalom, mindent megold a karrier és mindent megold a pénz. Többet tudjunk gondolni arra, hogy az embernek másra is szüksége van. Erre is.

Ha valaki így gondolkodik, akkor nem él vissza a hatalommal,
akkor tudja, hogy a lehetőségek arra valók, hogy a másiknak segítsen
és azt is tudja, hogy a javai is azért gyarapodtak, hogy azt másokkal megossza.

Úgy gondolom, hogy ezen az első böjti vasárnapon elsősorban ezt a kegyelmet kellene kérni az Istentől, hogy tudjuk helyreállítani a világ egyensúlyát, hogy

kezdjük szeretni az Istent és az életet.

Ez csak így történik, ha a lelkünknek ezt az érzékenységet föl tudjuk támasztani. Adja az Isten, hogy sikerüljön!

+ A M E N +